

Jeg vil godt med det samme understrege, at forslaget ikke er et forslag, som Dansk Folkeparti har valgt at stille på baggrund af den virak, der har været omkring Venstres Ungdoms køb af en strandvejsvilla. Forslaget fra Dansk Folkeparti har været under udarbejdelse i flere år, og som hr. Kristen Touborg også gjorde opmærksom på, så troede vi rent faktisk i foråret 1995, at der var et flertal her i Folketinget for at flytte administrationen af tipsmidler fra DUF til Undervisningsministeriet eller eventuelt Kulturministeriet. Det flertal, der så ud til at være på det tidspunkt, blev imidlertid ændret fundamentalt, da undervisningsministeren fik gennemtrumfet kompromiset om Tipsungdomsnævnet.

Men for os i Dansk Folkeparti har der aldrig været tvivl om, at oprettelsen af Tipsungdomsnævnet kun har været en lappeløsning. Det har ikke været den ideelle situation, og derfor har vi selvfølgelig lige siden ufortrødent arbejdet videre med tanken om at flytte kompetencen og administrationen af tipsmidlerne fra DUF til ministeriet. At andre partier syntes, at det var godt nok for dem på det tidspunkt at få oprettet Tipsungdomsnævnet, har Dansk Folkeparti selvsagt hverken lod eller del i.

Vi havde så håbet, når vi tog sagen op her i dette folketingsår, at vi var kommet på så behørig afstand af det kompromis, der blev indgået i foråret 1995, at det var muligt for os at få gennemført forslaget. Med dette har jeg også tilbagevist nogle af de bekymringer, der var om, at man så på dette område isoleret og ikke tog den samlede diskussion, som der er lagt op til man skal gøre til efteråret.

Partierne fandt i foråret 1995, at man godt kunne diskutere det her område isoleret, og det gjorde man jo også, al den stund man indgik kompromiset om Tipsungdomsnævnet. Det var jo også en isoleret beslutning om Dansk Ungdoms Fællesråds administration. Det var selvfølgelig et kompromis, man fandt på baggrund af – og det er også derfor, vi har stillet forslaget nu – de gentagne problemer, der har været med administrationen af tipsmidler hos Dansk Ungdoms Fællesråd.

Og jeg vil gerne for Dansk Folkepartis vedkommende fastholde, at vi finder, at der har været meget store problemer med administrationen. Vi vil ikke tilbagevise, at den er blevet forbedret. Selvfølgelig er den det, al den stund man har lavet mere og mere detaljerede regler om, hvordan administrationen skal foregå. Men

når det har været nødvendigt at lave flere og flere detaljerede regler, viser det jo, at der har været problemer i Dansk Ungdoms Fællesråd, og at de ikke selv har magtet at få styr på tingene. Det var jo derfor, man lavede Tipsungdomsnævnet. Det er derfor, man har lavet de strammere retningslinjer, og det er jo også derfor, vi så sent som i dag får oversendt et nyt sæt retningslinjer.

Men det, der karakteriserer det arbejde, man har gjort indtil nu, og som et flertal af partierne åbenbart har stået bag, er jo, at hver gang der er opstået et nyt problem, så har man strammet op på det område. Det har været lappeløsning på lappeløsning. Det så vi senest omkring pengereguleringen. Det opstod på grund af den virak, der var her i foråret omkring Venstres Ungdoms køb af en strandvejsvilla. Og på grund af den debat strammer man så på op med hensyn til villakøb.

Jeg synes, det er meget karakteristisk for den debat og de stramninger, der har været, at de kommer på baggrund af konkrete problemer hos Dansk Ungdoms Fællesråd med at administrere. Jeg synes helt konkret, at det måske aller mest absurde foregik, da man kunne konstatere, at refusionen til udgifter af international karakter blev forhøjet med 50 pct. På den måde fik foreningerne en overdækning af de udgifter, de havde haft. Det var det, der for os var dråben, der fik bægeret til at flyde over, hvorefter vi sagde, at nu må det være muligt for et flertal her i Folketinget at sige: Nu kan det være nok. Nu må vi flytte administrationen.

Jeg vil gerne konkret spørge ministeren her i dag – og jeg vil gerne have ministerens svar under denne behandling – om ministeren tror, at den samme generelle forhøjelse på 50 pct. til dækning af de internationale udgifter ville være givet, og om den måde at administrere på ville være foregået, hvis administrationen lå i Undervisningsministeriet. Er det ministerens opfattelse, at man også i Undervisningsministeriet ville have godkendt en sådan generel forhøjelse? Eller er det ministerens vurdering, at man nok ville have tænkt sig om to gange og sagt: Nej, den går nok ikke, det er nok ikke smart, det er nok ikke den måde, pengene skal administreres på.

Jeg synes, at det er meget centralt, for hvis ministerens svar er, at nej, det ville man da ikke have gjort i ministeriet, så er det da et argument for, at administrationen og fordelingen af tipsmidlerne ligger et forkert sted, nemlig i den